haarda, mille aja peek ta tõlkest vällä aitet, koheyi vierde
maha, nink oma kepiga kolm kõrd vasta maad kopsutäe:
„Trump, tuo mulle sinun punga täis kuld ja hõpjö raha! Ala
taha kõrdsilt sinu täis-tõlkt viina võtta, kuitsaile ka joobrahu
ande, a kohe!" Soälsamah sütu lõpetuse oigu ilmes mow
sest uhkö sinu kuldraudsega tengel-punga, raha täis nii
till. Meer võt võõrsa meeleya punga sinu vallalö, ja kaeh,
sest lõrasiva kuld ja hõbeda hõjö raha tüsti vasta.
Ja and mõnegi tükki kuldsile, ker ka leidi, omma helded
herra tehnätet vasta wõtt. Enit esi läts ta ka kõrtsi ja
talle hinele paar pudelat viina vällä. Site jöi harinu meer
jääl jamah tahes, kuna lõõsö Kornaomi tsesost, nink belle-
ga tilda iste. Sia läts ka kuldsep pudi, — nink kobisö pomi-
va jalledi tuhatnellja kuninga lüna poole minema.
Tõõsöl pääväl sai mies suurde lüna, kon ta päivä kolm uhkö-
ke elli, kõige kallimbat trakteriss, lõõgis ja lõõgis oft, nink
kõige uhkombah sängeh, — siidi pattja peh, kui suur sõõr kunagi
— õõd magasi. Olli täit luft ja hino täis, suurõ lüna iloss
ja elss, — sis oft ta veel mõnegi kauni arja kingitusse, omale
naesele naesele, ker ehk suurõh nõlat ja punduseh, vaheit pos
pillasi veel väeya suurõh murrõh om, oma meke peräss,
ker jo nelendät päivä kotoss ärä om saanu. —
Nüüd läts ta vatta lüna kooni-maija, käsk kuldsid kobisö
ette panda, — nink õõva tuol samal tunnil oles kodo sõit
pääle. Tõõsöl pääväl, õõva lõõne oigu sai mies omma kodo
kurdsikohe, kon mehekesel ime mõista ja mõtelda oll: kas
see vaene vanese pesa, mino, kui suurõ hessä elo kortes om.
Ja naisk, nõrdsenult ja kadenult kõigeh mõtelte: see musk-
laste kõigi meest, pääs mino, kui uhkö herra prowwa ole-
ma! Ei, ei, nüsi sia aja elenpäivi inäp olema!
Vaene vaene, kui ta nägi uhkeh, läikwat tõlka, oma kurdsiku
poole tulewat, — paer ärä kogoni torrõ. Kui ta jäält läbi kaja
vällä kõigeh nägi, et torrõ tõld sadsuga, neide usse ette sai ma
jäi, — kaive tema naesest jõõmest tuhat mõtet läbi. Kõige inäms
hirmutes tõda mõte, ta meke kotoss ärä oled. See ehk om kõnegi
kurja temä, ja nüüd tahtes tõlé, kui võimlik ja mõttetuhat kinn
pandma. Ja võrsi pälle mõtte mow kui kaava lehk, kooni sõõs
kogoni kurdsiku lõõsest süse aste, nink — oma kadonu meer olleji,
ker hulga kallide siidi ja puri välle, sõgi ja tsõpostkidega, tedä om

saste teetes. Kõõm ja ime vaidlusa nüüd naese näo pääl, kui
ta omma meesk, ker enne nii puru vaene olli, nüüd suurõh
riidesõh hindä ieh näkk. Kõik naesise silettes, pää-töituse
murõ, oll ka timä lõõmesk ite kõrraga, kui kuuvaga õra pühi-
tü. Ka temä pill oma nirdsu-näsku üles aho wärastike, ninna
pand kalevasse „sukmanni" sõlgi, vana padlasse „viiwi" afemele,
kirjwa kõngi jalga, vanna müsa afemele, veeva südsitti päähä,
padlasse hammö bälä afõnõlö, sõäd tsõpsnisi rinda, mis kallim-
ba olli, kui kõige vikate bölö" ja tsõpsnisi kokku, terweh nälah,
pand sullatte helme kõõra kaela, vanna vesidõde, vortitaku kalmi
afemele. Kui ta jo kõigi nidi uhkeh rõõsi oll, — sis veel ond
mies tälle kõige kallimba kingitusse — suurõ bölö — mida
naene vinda bäät, ja torrõ pite korjama naat laulõh:

„Sai ma ikr ette suurõ bölö,
„Suurõ bölö, lajа lehe,
„Süüga Jaewa jahti kiwi!"

Kui nüüd ka naene uhkeh ja tärwete võisi olli, — sis naat
ta hermäst jäält ja täält, pingi ja paina külge putturnipsk kaja-
tama, sõõ et kõik, kui kolli, kalmi ollina neid uhkit võisit määr-
ma. Ka meer kawats see arja ärä, ninna ta uste naese omask
hütikesõsk vällagi. Ollina naa wälen, nõõt meer oma kõrnässe
sepi kälke, lei sellega kolm kõrda vasta maad ja ütel: „Trump,
munda silma pilk, mu kurdsik, uhkest paroni mõisas! Sõndseh
maja koruseh ma inäp ellä ei laa, nüüd seeni maani."
Läät laman kotte kurdsik ieh, kui vana kuu, ja ütlemäta illes
ja uhkö paroni mõisa sais, kui välgisk tõrd, neide kurdsiku
afemel. Ker oll ne võõrelaud, kui „vana näkr" oma naasega?
Ellaa käwewa paroni suure mõisa suurk kärtõmmi pütt, kui
proasö õõnö, kogoni laste kombel naadeh, ja nolgitõh, ninna
ite täisk tärah oigeh, sõõ suur võõm muud ja vanagi meele
lattameeler, kuna usik murõ otsah om, ja võõmul suur ruum om,
täät lõõmeh, kon imme kurkur ütlindä kortesi pidi. —
Meil olli võõm, ütlemata suur võõm, ehk võõmusk ja naaresk
ei laa veel kõik täis. Kosk sinnä, sinna laa?
Mehel tulli nüüd kõige imme mielde, ja ta läts vällä, lei läät
jälki uma mustes kõõrisse kepiga maad vasta ja ütel: „Trump, tõnõ
mie aida kõige sugutse toidu, lõõgi ja sõõgi kraamiga, ninna vata